JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JULIANE KOKOTT
18 päivänä maaliskuuta 2010[1]

I Johdanto

1. Nyt esillä olevassa muutoksenhakumenettelyssä tarkastellaan määräaikoihin liittyviä ongelmia viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi jäsenvaltioittain tehtävän määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä.

2. Menettelyn taustalla on riita-asia, jonka osapuolia ovat Helleenien tasavalta (jäljempänä valittaja) ja Euroopan komissio (jäljempänä komissio) ja joka koskee asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan merkitystä. Kyse on lähinnä siitä, oliko komissio velvollinen ottamaan määrärahojen jaosta varainhoitovuonna 2006 tekemässään päätöksessä huomioon tiedot, jotka valittaja oli toimittanut vasta tässä säännöksessä asetetun määräajan päätyttyä.

3. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (nykyisin unionin yleinen tuomioistuin) hylkäsi 11.12.2008 antamallaan tuomiolla (jäljempänä valituksenalainen tuomio)[2] perusteettomana kanteen, jossa valittaja oli vaatinut määrärahojen lopullisesta jaosta jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille tehdyn päätöksen 2006/669/EY[3] kumoamista tai muuttamista sillä perusteella, ettei komissio ottanut tässä päätöksessä huomioon valittajan jälkikäteen toimittamia tietoja.

4. Yhteisöjen tuomioistuimeen 6.2.2009 saapuneessa valituksessaan valittaja vaatii valituksenalaisen tuomion kumoamista ja toistaa kanteessa esittämänsä alkuperäiset vaatimukset.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

5. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt asiaa koskevat oikeussäännöt valituksenalaisen tuomion 1–5 kohdassa seuraavasti:

”1 Säännöistä viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen

1 – Alkuperäinen kieli: saksa.

2 – Asia T-339/06, Kreikka v. komissio, tuomio 11.12.2008 (Kok., s. II-3525).

3 – Määrärahojen lopullisesta jaosta jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille varainhoitovuonna 2006 neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 mukaisen viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi 4.10.2006 tehty komission päätös 2006/669/EY (EUVL L 275, s. 62; jäljempänä riidanalainen päätös).

toteuttamiseksi säädetään viinin yhteisestä markkinajärjestelystä 17.5.1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999 (EYVL L 179, s. 1) ja asetuksen N:o 1493/1999 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä erityisesti tuotantokyvyn osalta 31.5.2000 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 1227/2000 (EYVL L 143, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna.

2 Asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

'1. Komissio myöntää jäsenvaltiolle vuosittain alustavat määrärahat objektiivisin perustein, joissa otetaan huomioon erityistilanteet ja -tarpeet sekä järjestelmän tavoitteen saavuttamiseksi vaaditut ponnistelut.

2. Alustavia määrärahoja mukautetaan todellisten menojen ja jäsenvaltioiden toimittamien tarkistettujen menoarvioiden perusteella ottaen huomioon järjestelmän tavoitteen ja käytettävät varat.

– –'

3 Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklaa on muutettu muun muassa asetuksen (EY) N:o 1227/2000 muuttamisesta 17.10.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1841/2003 (EUVL L 268, s. 58). Näin ollen asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan siinä versiossa, jota sovelletaan varainhoitovuonna 2006, säädetään seuraavaa:

'1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle viimeistään kunkin vuoden 10 päivänä heinäkuuta rakenneuudistusta ja uusiin lajikkeisiin siirtymistä koskevan järjestelmän osalta

a) ilmoitus kuluvan varainhoitovuoden 30 päivään kesäkuuta asti tosiasiallisesti toteutuneista menoista sekä asianomaisesta kokonaispinta-alasta

b) ilmoitus kuluvan varainhoitovuoden 30 päivään kesäkuuta asti tilitetyistä menoista sekä asianomaisesta kokonaispinta-alasta

– –

2. Rajoittamatta talousarviota koskevaan kurinalaisuuteen liittyvien yleisten sääntöjen soveltamista, jos tiedot, jotka jäsenvaltioiden on 1 kohdan mukaan toimitettava komissiolle, ovat puutteellisia tai määräaikaa ei ole noudatettu, komissio vähentää maatalouskulujen perusteella laskettuja ennakkomaksuja väliaikaisesti ja kiinteämääräisesti.'

4 Asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklaa on muutettu muun muassa 19.2.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 315/2003 (EUVL L 46, s. 9) ja 4.7.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1203/2003 (EUVL L 168, s. 9). Näin ollen asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan siinä versiossa, jota sovelletaan varainhoitovuonna 2006, säädetään seuraavaa:

’1. Kunkin jäsenvaltion jonkin varainhoitovuoden osalta ilmoittamat tosiasiallisesti toteutuneet ja maksetut menot rahoitetaan ainoastaan 16 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti tiedoksi annettujen määrien rajoissa, jos kyseiset määrät eivät kokonaisuudessaan ylitä jäsenvaltiolle asetuksen – – N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti myönnettyjä määrärahoja.

– –

3. Jäsenvaltioiden 16 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti tekemät hakemukset hyväksytään suhteellisesti määrärahoin, jotka ovat käytettävissä sen jälkeen kun jäsenvaltioille asetuksen – – N:o 1493/1999 14 artiklan mukaisesti myönnetystä kokonaismäärästä on vähennetty kaikkien jäsenvaltioiden osalta 16 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti ilmoitetut määrät ja 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ilmoitetut määrät. Komissio ilmoittaa jäsenvaltioille hyväksytyistä hakemuksista mahdollisimman pian 30 päivän kesäkuuta jälkeen.

4. Sen estämättä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jos 16 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti ilmoitettu kokonaispinta-ala on pienempi kuin kyseiselle jäsenvaltiolle asetuksen – – N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti myönnettyjen kyseisen varainhoitovuoden määrärahojen yhteydessä esitetty hehtaarimäärä, kyseiselle varainhoitovuodelle ilmoitetut menot rahoitetaan ainoastaan siihen määrään asti, joka vastaa ilmoitettua kokonaispinta-alaa kerrottuna keskimääräisellä hehtaarituella, sellaisena kuin se johtuu jäsenvaltiolle asetuksen – – N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti myönnetyn määrän ja säädetyn hehtaarimäärän suhteesta.

Kyseinen määrä ei missään tapauksessa voi olla suurempi kuin 16 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti ilmoitetut menot.

Tätä kohtaa sovellettaessa ilmoitetun kokonaispinta-alan ja asianomaisen varainhoitovuoden määrärahojen yhteydessä esitetyn pinta-alan välillä sallitaan viiden prosentin poikkeama.

Määrät, joita ei ole rahoitettu tämän kohdan nojalla, eivät ole käytettävissä 3 kohtaa sovellettaessa.

– –

8. Viittaukset johonkin varainhoitovuoteen ovat viittauksia jäsenvaltioiden tosiasiallisesti 16 päivän lokakuuta ja seuraavan vuoden 15 päivän lokakuuta välisenä aikana suorittamiin maksuihin.

– –'

5 Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17.5.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1258/1999 (EYVL L 160, s. 103) 7 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

'2. Komissio päättää myönnettävistä kuukausittaisista ennakkomaksuista hyväksyttyjen maksajavirastojen maksamien menojen perusteella.

Lokakuun menojen katsotaan liittyvän lokakuuhun, mikäli ne maksetaan 1–15 päivänä lokakuuta, ja marraskuuhun, mikäli ne maksetaan 16–31 päivänä lokakuuta. Ennakkomaksut maksetaan jäsenvaltiolle viimeistään sitä kuukautta, jona meno on toteutettu, seuraavan toisen kuukauden kolmantena työpäivänä.'

– –"

III Tosiseikat ja riidanalainen päätös

6. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kuvasi asian taustalla olevia tosiseikkoja ja riidanalaista päätöstä valituksenalaisen tuomion 6–14 kohdassa seuraavasti:

"6 Varainhoitovuoden 2006 (16.10.2005–15.10.2006) osalta asetuksen N:o 1493/1999 nojalla myönnettyjen tukien alustavasta jaosta päätettiin määrärahojen alustavasta jaosta jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille viinivuonna 2005/2006 neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 mukaisen viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi 10.10.2005 tehdyllä komission päätöksellä 2005/716/EY (EUVL L 271, s. 45). Kyseisen päätöksen liitteessä vahvistetaan Kreikan valtion alustavan määrärahan summaksi 8 574 504 euroa 1 249 hehtaarin pinta-alalle.

7 Kreikan viranomaiset tekivät komissiolle asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan ja asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan nojalla 10.7.2006 ilmoituksen Kreikassa olevien viiniviljelmien rakenneuudistukseen ja uusiin lajikkeisiin siirtymiseen liittyvistä menoista varainhoitovuoden 2006

aikana määrärahojen saamiseksi. Tämän ilmoituksen mukaan kyseisten menojen kokonaismäärä oli 6 829 204,46 euroa ja vastaava pinta-ala 788,002 hehtaaria.

8 Kreikan viranomaiset lähettivät komissiolle 22.9.2006 kirjeen tiedottaakseen tälle ATK-tietojen syöttämistä koskeneesta virheestä ja siitä, että huomioon otettava pinta-ala on 1 102,271 hehtaaria. Viranomaiset täsmensivät, että tämä pinta-ala vastaa sitä kokonaispinta-alaa, joka esitetään 10.7.2006 päivätyn kirjeen liitteenä olevassa taulukossa, jossa esitetään Kreikassa olevien viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi 30.6.2006 asti tosiasiallisesti toteutuneet menot, ja joka on 1 085,391 hehtaaria, ja sitä kokonaispinta-alaa, joka esitetään 10.7.2006 päivätyn kirjeen liitteenä olevassa taulukossa, jossa esitetään Kreikassa olevien viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi 30.6.2006 asti maksetut menot, ja joka on 16,88 hehtaaria. Viranomaiset totesivat myös kokonaismenojen määrän olevan 6 829 204,46 euroa.

9 Kreikan viranomaiset toistivat 26.9.2006 viinien hallintokomitean 890. kokouksen aikana pyyntönsä komissiolle korjattujen tietojen huomioon ottamisesta. Komissio hylkäsi Kreikan viranomaisten pyynnön suullisesti ja ilmoitti, että korjatut tiedot oli toimitettu myöhässä.

10 Komissio teki 4.10.2006 päätöksen 2006/669/EY määrärahojen lopullisesta jaosta jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille varainhoitovuonna 2006 neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 mukaisen viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi (EUVL L 275, s. 62; jäljempänä riidanalainen päätös). Komission edustaja tapasi samana päivänä Kreikan viranomaisten edustajia ja selitti heille, että kun otetaan huomioon määräajat, oli mahdotonta hyväksyä heidän pyyntöänsä niiden korjattujen tietojen huomioon ottamisesta, joista tiedotettiin 22.9.2006.

11 Kreikan viranomaiset lähettivät komissiolle 16.10.2006 kirjeen, jossa ne pyysivät tältä, että riidanalaisen päätöksen liitettä muutetaan. Komissio ei hyväksynyt tätä pyyntöä.

12 Komissio otti riidanalaisessa päätöksessä huomioon Kreikan valtion osalta Kreikan viranomaisten 10.7.2006 toimittamat tiedot.

13 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että komissio sovelsi Kreikan valtioon asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan 4 kohdassa säädettyä seuraamusta, jonka suuruus oli 1 129 015 euroa.

14 Riidanalaisen päätöksen liitteessä vahvistetaan Kreikan valtiolle Kreikassa olevien viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi myönnettävän lopullisen määrärahan suuruudeksi 5 700 190 euroa 788 hehtaarin pinta-alalle."

IV Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja muutoksenhakumenettelyssä esitetyt vaatimukset

7. Valittaja nosti riidanalaisesta päätöksestä 2006/669/EY kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sen kirjaamoon 30.11.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä. Se vetosi kanteensa tueksi viiteen kanneperusteeseen. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan määräaika, josta säädetään asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa, on ainoastaan ohjeellinen ja siten myös määräajan päättymisen jälkeen toimitetut tiedot on otettava huomioon. Toinen kanneperuste koski lojaalin yhteistyön periaatteen loukkaamista, kolmas kanneperuste vilpittömän mielen periaatteen ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista, neljäs kanneperuste suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja viides kanneperuste tehokkuusperiaatteen loukkaamista.

8. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pysytti riidanalaisen päätöksen 11.12.2008 antamallaan valituksenalaisella tuomiolla. Se hylkäsi näin ollen kanteen ja velvoitti valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9. Valittaja teki valituksenalaisesta tuomiosta käsiteltävänä olevan valituksen, jossa se vaatii, että

– valitus on otettava tutkittavaksi

– valituksenalainen tuomio on kumottava

– kannekirjelmässä esitetyt vaatimukset on hyväksyttävä

– komissio on velvoitettava korvaamaan muutoksenhakumenettelystä ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

10. Komissio puolestaan vaatii, että

– valitus jätetään tutkimatta ja hylätään

– valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11. Valitusta käsiteltiin kirjallisesti unionin tuomioistuimessa. Kumpikaan asianosaisista ei vaatinut suullista käsittelyä.

V Oikeudellinen arviointi

A *Valituksen tutkittavaksi ottaminen*

12. Komission mukaan valitusta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittaja ainoastaan toistaa jo ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä perusteet.

13. Komissio jättää kuitenkin tältä osin huomiotta valitusten tutkittavaksi ottamista koskevan vakiintuneen oikeuskäytännön.

14. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa asetettua perusteluvelvollisuutta ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan täytä valitus, jossa vain kerrataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta tämä tuomioistuin on tosiseikastoa määrittäessään nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen. [4] Tällaisella valituksella tosiasiassa pyritään ainoastaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan. [5]

15. Edellä esitetystä on kuitenkin erotettava valitus, jossa riitautetaan nimenomaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio ja siinä esitetty oikeudellinen arviointi ja jossa vedotaan tässä yhteydessä jo riidanalaista päätöstä vastaan esitettyihin perusteisiin.

16. Jos valittaja kiistää unionin yleisessä tuomioistuimessa tehdyn unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan tietenkin käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. [6] Unionin tuomioistuimen keskeinen tehtävä muutoksenhaun yhteydessä on nimenomaisesti ratkaista lopullisesti nämä tulkintakysymykset.

17. Käsiteltävänä olevalla valituksella pyritään nimenomaan kyseenalaistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kanta useisiin sen ensimmäisenä oikeusasteena käsiteltäviksi saatettuihin oikeuskysymyksiin. Siinä osoitetaan täsmällisesti, miltä osin valituksenalaisesta tuomiosta valitetaan, sekä mainitaan perusteet ja perustelut, joihin siinä nojaudutaan.

4 – Asia C-321/99 P, ARAP ym. v. komissio, tuomio 16.5.2002 (Kok., s. I-4287, 48 kohta); asia C-353/01 P, Mattila v. neuvosto ja komissio, tuomio 22.1.2004 (Kok., s. I-1073, 27 kohta) ja asia C-496/99 P, komissio v. CAS Succhi di Frutta, tuomio 29.4.2004 (Kok., s. I-3801, 50 kohta).

5 – Asia C-174/97 P, FFSA ym. v. komissio, määräys 25.3.1998 (Kok., s. I-1303, 24 kohta).

6 – Asia C-210/98 P, Salzgitter v. komissio, tuomio 13.7.2000 (Kok., s. I-5843, 43 kohta).

18. Valitus voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

B *Valituksen perusteltavuus*

19. Valittaja esittää valituksensa tueksi kolme perustetta. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisu perustuu asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 17 artiklan 1 kohdan virheelliseen tulkintaan. Toisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut ratkaisussaan huomioon eri yleisten oikeusperiaatteiden merkitystä. Kolmannen valitusperusteen mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat ristiriitaiset.

1. Ensimmäinen valitusperuste

20. Valittaja katsoo, että asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan nojalla kunkin vuoden 10. heinäkuuta päättyvä määräaika on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamuksesta poiketen ainoastaan ohjeellinen. Valittajan mukaan komission olisi näin ollen pitänyt ottaa riidanalaisessa päätöksessä huomioon määräajan päättymisen jälkeen toimitetut tiedot. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi komission tavoin, että kyseessä on pakottava määräaika. Tämän oikeudellisen näkemyksen valittaja riitauttaa ensimmäisellä valitusperusteellaan.

21. Sekä asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan sanamuoto että asema asetuksen systematiikassa ja tämän määräaikasääntelyn tarkoitusta sääntely-yhteydessä koskevat teleologiset pohdinnat vahvistavat kuitenkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemyksen. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetyssä määräajassa on kyseessä pakottava määräaika, jota ei voi pidentää.

a) Sanamuoto

22. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tavoin on katsottava, että asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan sanamuoto puoltaa siinä säädetyn määräajan pakottavuutta.

23. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan lähes kaikkien kieliversioiden sanamuodon mukaan jäsenvaltiot toimittavat komissiolle ”viimeistään” 10. heinäkuuta kunakin vuonna kyseisessä säännöksessä

tarkoitetut tiedot. Tämä viittaa määräajan pakottavaan luonteeseen määräaikana, jota ei voida pidentää, etenkin kun määräajan katsominen sellaiseksi, jota ei voi pidentää, ei edellytä tämän ilmaisun nimenomaista käyttämistä.[7] Jos toiminnan on tapahduttava viimeistään 10. heinäkuuta, se on seuraavana päivänä jo myöhäistä eikä siten lähtökohtaisesti enää mahdollista.

24. Siltä osin kuin kolmeen kieliversioon (eli kreikan-, portugalin- ja romaniankielisiin versioihin) sisältyy muotoilu, jonka mukaan jäsenvaltiot toimittavat tiedot komissiolle 10. heinäkuuta ”mennessä” kunakin vuonna, näissä kieliversioissa ei anneta asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdalle muunlaista merkitystä kuin muissa kieliversioissa.

b) Systemaattinen tulkinta

25. Kreikan hallitus väittää, että asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan puhtaasti ohjeellinen luonne ilmenee tämän säännöksen systemaattisesta tulkinnasta. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdan sääntelystä seuraa näin ollen, että komission on otettava määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä huomioon myös tiedot, jotka ovat saapuneet 16 artiklan 1 kohdassa mainitun määräajan päättymisen jälkeen.

26. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa säädetään, että ”jos tiedot, jotka jäsenvaltioiden on 1 kohdan mukaan toimitettava komissiolle, ovat puutteellisia tai määräaikaa ei ole noudatettu, komissio vähentää maatalouskulujen perusteella laskettuja ennakkomaksuja väliaikaisesti ja kiinteämääräisesti”.

27. Valittaja valitsee perustelujensa lähtökohdaksi 2 kohdan sanamuodon; tässä kohdassa säädetään seuraamuksena tietojen puutteellisuudesta tai määräajan noudattamatta jättämisestä ennakkomaksujen väliaikaisesta vähentämisestä. Tästä seuraa väistämättä, että seuraamus on kumottava jälkikäteen, jos tiedot toimitetaan täydellisinä tai ensimmäistä kertaa vasta määräajan päättymisen jälkeen. Väliaikaisesta seuraamuksesta voidaan valittajan mukaan puhua vain, jos seuraamus raukeaa, kun asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ilmoitus toimitetaan – vaikkakin myöhässä.

7 – Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi tältä osin asiaan 32/72, Wasaknäcke, tuomio 30.11.1972 (Kok., s. 1181, 2 kohta) ja asiaan 52/72, Walzenmühle Magstadt, tuomio 13.12.1972 (Kok., s. 1267, 2 kohta).

28. Päättelynsä toisessa vaiheessa valittaja tekee ”sitä suuremmalla syyllä” -päätelmän. Komissio oli nimittäin viitannut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudenkäynnissä siihen, että asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohtaan sisältyvä sääntely koskee sen sanamuodon mukaan ainoastaan tapauksia, joissa ilmoitusta ei ole toimitettu lainkaan tai on toimitettu pelkästään puutteellinen ilmoitus, ei kuitenkaan nyt esillä olevaa tapausta, jossa on toimitettu päällisin puolin täydellinen mutta virheellinen ilmoitus.

29. Valittaja katsoo, että 16 artiklan 2 kohdasta seuraa myös nyt esillä olevassa tapauksessa, jossa on toimitettu määräajassa virheellinen ilmoitus, mahdollisuus toimittaa (korjattu) ilmoitus määräajan päättymisen jälkeen. Valtiota, joka on noudattanut 16 artiklan 1 kohtaan perustuvaa ilmoitusvelvollisuuttaan ja siinä säädettyä määräaikaa ja joka on ainoastaan tehnyt tässä yhteydessä virheen, ei nimittäin saa asettaa epäedullisempaan asemaan kuin valtiota, joka ei ole alun alkaenkaan noudattanut 16 artiklan 1 kohtaan sisältyvää määräaikaa. Valittajan mukaan asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa pikemminkin annetaan molemmille valtioille mahdollisuus toimittaa jälkikäteen ilmoitus, joka komission on otettava huomioon määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä.

30. Tätä valittajan ensimmäiseen valitusperusteeseen sisältyvää keskeistä perustelua ei kuitenkaan voida hyväksyä.

31. Valittajan perustelu tosin vaikuttaa ensi näkemältä täysin vakuuttavalta. Sikäli kuin lainsäädännössä asetetaan määräajan noudattamatta jättämisestä ”väliaikainen” seuraamus, on vaikea välttyä päätelmältä, jonka mukaan näin syntyy implisiittisesti mahdollisuus suorittaa laiminlyöty toimi jälkikäteen. Jos toimea ei voitaisi suorittaa jälkikäteen eikä ottaa vielä huomioon tehtävässä päätöksessä, olisi tuskin mahdollista puhua pelkästään väliaikaisesta seuraamuksesta.

32. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdan sanamuodon tarkempi tarkastelu kuitenkin osoittaa, ettei siihen sisältyvästä ilmaisusta ”vähentää – – väliaikaisesti” voida missään tapauksessa päätellä, että nyt esillä olevassa asiassa riitautetussa komission päätöksessä olisi pitänyt ottaa huomioon valittajan jälkikäteen toimittama ilmoitus.

33. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa nimittäin säädetään, että jos 1 kohdassa tarkoitetut tiedot ovat puutteellisia tai määräaikaa ei ole noudatettu, komissio vähentää ”maatalouskulujen perusteella laskettuja *ennakkomaksuja* väliaikaisesti ja kiinteämääräisesti”.

34. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa viitataan siten menettelytapaan, josta säädetään yhteisessä maatalouspoli-

tiikassa määrärahojen maksamiseksi jäsenvaltioille. Asetuksen N:o 1258/1999 5 artiklan 1 kohdan nojalla komissio nimittäin toimittaa jäsenvaltioiden käyttöön menojen kattamiseksi tarvittavat määrärahat ennakkomaksuina viitekauden aikana maksettujen menojen perusteella.

35. Asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan 2 kohdan nojalla komissio päättää myönnettävistä kuukausittaisista ennakkomaksuista hyväksyttyjen maksajavirastojen maksamien menojen perusteella. Ennakkomaksut maksetaan jäsenvaltiolle viimeistään sitä kuukautta, jona meno on toteutettu, seuraavan toisen kuukauden kolmantena työpäivänä.

36. Jos jäsenvaltio ei siten toimita asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetyssä määräajassa ilmoitusta tai toimittaa ainoastaan puutteellisen ilmoituksen, jonka sisällöstä säädetään 16 artiklan 1 kohdassa, asetuksen 16 artiklan 2 kohdan nojalla tästä seuraa, että jäsenvaltiolle asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan mukaisesti jäsenvaltion esittämien kuukausittaisten menojen perusteella myönnettyjä ennakkomaksuja vähennetään väliaikaisesti. Tämä sääntely muodostaa jatkuvasti käytössä olevan painostuskeinon, jolla jäsenvaltio pakotetaan noudattamaan asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohtaan perustuvaa ilmoitusvelvollisuutta. Jos jäsenvaltio noudattaa ilmoitusvelvollisuuttaan, väliaikainen vähentäminen menettää merkityksensä.

37. Yksinomaan tämä seuraamus, nimittäin hyväksyttyjen maksajavirastojen maksamien menojen perusteella myönnettävien kuukausittaisten ennakkomaksujen vähentäminen, on asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdan nojalla väliaikainen, mikä merkitsee sitä, että se menettää merkityksensä, jos ilmoitus toimitetaan jälkikäteen.

38. Valittajan kanteessa riitautetussa päätöksessä komissio ei kuitenkaan ole vähentänyt valittajalle maatalouskulujen perusteella laskettuja ennakkomaksuja, eikä päätöksessä ole ylipäätään kyse asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta vähentämisestä.

39. Riidanalainen päätös koskee pikemminkin aivan toista sääntelyä.

40. Riidanalaisella päätöksellä komissio on tehnyt määrärahojen *lopullisen* jaon jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille varainhoitovuonna 2006 asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa säädetty ”väliaikainen vähentäminen” ei koske tätä lopullista jakoa, joten siinä säädetyn vähentämisen väliaikaisuudesta ei voida tehdä johtopäätöksiä sen kysymyksen osalta, onko määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä otettava huomioon 16 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan päättymisen jälkeen saapuneet

ilmoitukset. Valittaja on näin ollen valinnut perusteluissaan väärän lähtökohdan.

41. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 2 kohdassa ei selvästikään säädetä asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti *lopullisesti* jaettavien määrärahojen väliaikaisesta vähentämisestä. Sen nojalla kiinteämääräisiä vähennyksiä tehdään aivan toisessa yhteydessä: maatalouskulujen perusteella lasketuista *ennakkomaksuista* valittajalle. Tästä ei kuitenkaan voida päätellä, onko myöhässä saapuneet ilmoitukset otettava vielä huomioon määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä.

42. Kun asiaa tarkastellaan Kreikan hallituksen virheellisestä näkemyksestä poiketen toisesta näkökulmasta, asetuksen N:o 1227/2000 IV lukuun sisältyvien säännösten sääntely-yhteys vahvistaa jo 16 artiklan 1 kohdan sanamuotoon perustuvan tulkinnan, jonka mukaan siinä säädetty määräaika on luonteeltaan pakottava.

43. Tältä osin on ensinnäkin muistutettava, millainen on asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan sääntely-yhteys. Kyseessä on asetuksen N:o 1493/1999 ja sen 14 artiklan täytäntöönpanosäännös. Viimeksi mainitussa artiklassa säädetään yhteisön talousarviosuunnittelun yhteydessä viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi jäsenvaltioittain tehtävästä määrärahojen jaosta.

44. Asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan nojalla komissio myöntää ennen varainhoitovuoden alkua jäsenvaltiolle vuosittain alustavat määrärahat objektiivisin perustein, joissa otetaan huomioon erityistilanteet ja -tarpeet sekä järjestelmän tavoitteen saavuttamiseksi vaaditut ponnistelut. Nyt esillä olevassa asiassa riidanalaisen varainhoitovuoden osalta tämä tapahtui komission 10.10.2005 tekemällä päätöksellä 2005/716/EY.

45. Asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdassa säädetään, että tämän jälkeen alustavia määrärahoja mukautetaan todellisten menojen ja jäsenvaltioiden toimittamien tarkistettujen menoarvioiden perusteella ottaen huomioon järjestelmän tavoite ja käytettävät varat. Riidanalaisella päätöksellä tämä mukauttaminen tehtiin nyt esillä olevan asian kohteena olevan varainhoitovuoden 2006 osalta.

46. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa yksityiskohtaisesti säännellyn ilmoitusvelvollisuuden tarkoituksena on palvella valmistautumista asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdassa säädettyyn määrärahojen lopulliseen jakoon.

47. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan nojalla vaadittava ilmoitus kuluvan varainhoitovuoden aikana tosiasiallisesti toteutuneista ja tilitetyistä menoista sekä 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyt mahdolliset kuluvan

varainhoitovuoden menoja koskevat myöhemmät pyynnöt, jotka tehdään muiden kuin asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti myönnettyjen varojen osalta, muodostavat perustan komission tekemälle määrärahojen lopulliselle jaolle.

48. Tätä määrärahojen jakoa – kuten jäljempänä on tarkoitus lisäksi osoittaa teleologisten näkökohtien avulla – ei missään tapauksessa voida tehdä yksittäisten jäsenvaltioiden osalta ainoastaan väliaikaisesti.

49. Asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan 3 kohdasta nimittäin seuraa, että jäsenvaltiolle on mahdollista myöntää määrärahoja, jotka ylittävät sille asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan nojalla alustavasti myönnetyn summan, ainoastaan siinä tapauksessa, että varoja on vielä käytettävissä sen jälkeen, kun 14 artiklan 1 kohdan nojalla myönnetyistä summista on vähennetty kaikki jäsenvaltioiden varainhoitovuonna tosiasiallisesti toteutuneet menot. Lopullisesti myönnettävä määrärahojen summa on siten riippuvainen muille jäsenvaltioille jaettavien määrärahojen konkreettisesta määrästä, joten myöhemmin tehtävät erilliset muutokset eivät ole mahdollisia.

50. Valittajan näkemyksestä poiketen asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan pakottavan luonteen kyseenalaistamiseksi ei voida vedota myöskään saman asetuksen 17 artiklan 1 kohtaan.

51. Asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan 1 kohdan nojalla 16 artiklan 1 kohdassa säädetyssä määräajassa toimitetut tiedot nimittäin muodostavat nimenomaisesti perustan komission tekemälle määrärahojen lopulliselle jaolle. Valittajan väitettä, jonka mukaan 17 artiklan 1 kohdan nojalla määrärahojen lopullisen jaon perustana on käytettävä tosiasiallisesti toteutuneita menoja ja siten määräajan päättymisen jälkeen tehdyt korjaukset on otettava huomioon, ei sitä vastoin voida perustella 17 artiklan 1 kohdan sanamuodolla.

52. Välipäätelmänä on näin ollen todettava, että asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan systemaattinen tulkinta vahvistaa sanamuotoon perustuvan tulkinnan, jonka mukaan kyseisessä kohdassa tarkoitettu määräaika on luonteeltaan pakottava.

c) Teleologinen tulkinta

53. Edellä esitetyt toteamukset vahvistaa myös asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan teleologinen tulkinta. Tämän tulkinnan mukaan ainoastaan siinä säädetyn määräajan pakottava luonne voi taata tehokkaasti 16 ja 17 artiklan tarkoituksen ja tavoitteen.

54. Asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan nojalla alustavasti myönnettävien määrärahojen mukauttaminen saman asetuksen 14 artiklan 2 kohdassa säädetyn määrärahojen lopullisen jaon muodossa on mielekästä vain, jos mukauttamisen seuraukset voivat näkyä vielä kuluvan, pian päättyvän varainhoitovuoden aikana.

55. Jotta jäsenvaltiot voivat suorittaa viimeiset maksut, jotka liittyvät asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan nojalla ilmoitettuihin menoihin, ennen kuluvan varainhoitovuoden päättymistä ja saada komissiolta niiden osalta korvauksen ennen varainhoitovuoden päättymistä kyseisen varainhoitovuoden osalta käytettävissä olevien budjettikohtien mukaisesti, tämän säännöksen tehokas vaikutus edellyttää, että päätös määrärahojen lopullisesta jaosta jäsenvaltioittain varainhoitovuonna tehdään ennen kyseisen varainhoitovuoden päättymistä eli ennen 15. lokakuuta. Asetuksen N:o 1258/1999 7 artiklan 2 kohdassa nimittäin säädetään, että ainoastaan sellaisten lokakuun menojen katsotaan liittyvän lokakuuhun, jotka maksetaan 1.–15. lokakuuta, kun taas myöhemmin maksettavien menojen katsotaan liittyvän marraskuuhun.

56. Asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdassa säädetyn määrärahojen lopullisen jaon valmisteleminen edellyttää kuitenkin kaikkien jäsenvaltioiden asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoittamia tietoja, ja määrärahojen lopullinen jako puolestaan edellyttää näiden tietojen kattavaa käsittelyä.

57. Tässä yhteydessä ainoastaan tulkinta, jossa asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohtaan sisältyvä määräaikasääntely ymmärretään pakottavana ja siten tehokkaana, takaa sen, että komissio voi ajoissa mukauttaa asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan nojalla alustavasti myönnettyjä määrärahoja tosiasiallisten tietojen perusteella. Jos jäsenvaltiot voisivat mielivaltaisesti toimittaa tiedot kokonaisuudessaan tai myös ainoastaan osittain tai korjata aiemmin ilmoittamiaan tietoja vielä 10. heinäkuuta jälkeen siten, että tällä olisi vaikutusta määrärahojen lopulliseen jakoon, komission olisi mahdotonta tehdä määrärahojen lopullinen jako määräajassa eli ennen kuluvan varainhoitovuoden päättymistä.

58. Asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetty määräaika on siten katsottava myös teleologisen tulkinnan perusteella pakottavaksi, joten myöhässä toimitettuja tietoja ei lähtökohtaisesti oteta huomioon asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 2 kohdan mukaisen määrärahojen lopullisen jaon yhteydessä.

2. Toinen valitusperuste

59. Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuin ei ole ottanut huomioon useita yhteisön oikeuden periaatteita. Komissio on nimittäin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemyksestä poiketen loukannut lojaalin yhteistyön, vilpittömän mielen ja hyvän hallinnon periaatteita sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska se ei ole ottanut huomioon valittajan myöhässä toimittamia, korjattuja tietoja.

60. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, ettei komissio ole loukannut edellä mainittuja oikeusperiaatteita. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei puolestaan ole tässä yhteydessä loukannut näitä periaatteita. Valittaja ei siten voi vedota menestyksekkäästi myöskään toiseen valitusperusteeseen valituksensa tueksi.

61. Lojaalin yhteistyön periaatteen osalta on viitattava siihen, että EY 10 artiklan mukaan tämä periaate sääntelee jäsenvaltioiden ja toimielinten välisiä suhteita. Siitä seuraa jäsenvaltioille velvollisuus toteuttaa kaikki toimenpiteet unionin oikeuden ulottuvuuden ja tehokkuuden takaamiseksi, ja sillä asetetaan unionin toimielimille vastavuoroisia velvoitteita toimia lojaalissa yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa. [8]

62. Kreikan hallitus katsoo mainittuja periaatteita loukatun ensinnäkin sillä, että sen näkemyksen mukaan määräajassa toimitettuihin tietoihin sisältynyt virhe oli ilmeinen ja että komission olisi tästä syystä pitänyt viipymättä huomauttaa tästä virheestä, jotta se olisi ollut mahdollista korjata välittömästi. Ilmoitettujen hehtaarimäärien poikkeama määrärahojen alustavasta jaosta 10.10.2005 tehdyn komission päätöksen 2005/716/EY [9] perustana olleista hehtaarimääristä oli niin huomattava, että komission olisi Kreikan hallituksen mukaan pitänyt tiedustella siltä asiasta.

63. Nämä perustelut eivät kuitenkaan vakuuta. Määräajassa toimitettuun ilmoitukseen ei sisältynyt ilmeistä virhettä, joka komission olisi pitänyt havaita välittömästi. Pelkästään se seikka, että ilmoitetut tiedot poikkesivat asetuksen N:o 1493/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaisen alustavan määrärahojen jaon perustana olleista tiedoista, ei sinänsä puolla tietojen toimittamiseen liittyvän virheen olemassaoloa. Virheen ilmeisyyden arviointi on tosiasiakysymys, joka ei voi olla valituksen kohteena. Valittaja ei ole tältä osin väittänyt, että selvitysaineisto olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

64. Jo määrärahojen *alustavan* jaon luonteeseen kuuluu, etteivät sen yhteydessä

8 – Vrt. asia C-2/88 Imm., Zwartveld ym., määräys 13.7.1990 (Kok., s. I-3365, Kok. Ep. X, s. 509, 17 kohta); asia C-275/00, First ja Franex, tuomio 26.11.2002 (Kok., s. I-10943, 49 kohta) ja asia C-339/00, Irlanti v. komissio, tuomio 16.10.2003 (Kok., s. I-11757, 71 kohta).

9 – Määrärahojen alustavasta jaosta jäsenvaltioittain tietyille hehtaarimäärille viinivuonna 2005/2006 neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 mukaisen viiniviljelmien rakenneuudistuksen ja uusiin lajikkeisiin siirtymisen toteuttamiseksi 10.10.2005 tehty komission päätös 2005/716/EY (EUVL L 271, s. 45).

määritetyt menot mahdollisesti toteudu. Tästä syystä poikkeamat eivät lähtökohtaisesti anna aihetta kyseenalaistaa ilmoituksen oikeellisuutta. Nyt esillä olevan asian osalta tämä yleinen ajatus vahvistetaan lisäksi asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan 4 kohdassa, jossa säädetään seuraamuksesta siinä tapauksessa, että ilmoitettu kokonaisalue on pienempi kuin määrärahojen alustavan jaon perustana käytetty alue. Tähän säännökseen sisältyy eksplisiittisesti se mahdollisuus, että jäsenvaltion ilmoittamat tiedot poikkeavat huomattavasti alustavasti hyväksytyistä tiedoista.

65. Komissiolla ei siten ollut aihetta olettaa välittömästi määräajassa toimitetun ilmoituksen saavuttua, että toimitettuihin tietoihin sisältyy virhe, eikä huomauttaa siitä valittajalle.

66. Kreikan hallitus katsoo lisäksi mainittuja periaatteita loukatun sillä, ettei komissio ole ottanut huomioon yli kaksi kuukautta määräajan päättymisen jälkeen toimitettuja korjattuja tietoja, vaikka tämä olisi Kreikan hallituksen mukaan tosiasiassa ollut vielä mahdollista riidanalaisen päätöksen tekemisen määräpäivää edeltäneiden kolmen viikon aikana.

67. Tältä osin unionin tuomioistuinta sitovat tietysti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa esittämät tosiseikkoja koskevat toteamukset. Myöskään tässä yhteydessä valittaja ei ole väittänyt, että selvitysaineisto olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

68. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 32 ja 59 kohdassa nimenomaisesti, ettei komission ollut tosiasiassa enää mahdollista ottaa korjattuja tietoja huomioon ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Jos päätöksen ajankohtaa ei voida – kuten edellä on osoitettu – lykätä mielivaltaisesti eikä ilmoitettua, alun alkaenkin myöhäistä päätöksentekopäivää edeltävä aika riitä jälkikäteen toimitettujen tietojen huomioon ottamiseen, tällaisten tietojen jättäminen huomiotta ei merkitse lojaalin yhteistyön periaatteen loukkaamista.

69. Lisäksi on selvää, että monimutkaista menettelyä, jota varten unionin lainsäätäjä on varannut komissiolle aikaa noin kolme kuukautta asettamalla tietojen toimittamisen määräajaksi 10. heinäkuuta, ei voida toteuttaa muutamassa päivässä. Tämä pitää paikkansa sitäkin suuremmalla syyllä, koska päätös määrärahojen lopullisesta jaosta voidaan tehdä asetuksen N:o 1227/2000 17 artiklan 3 kohtaan perustuvien keskinäisten riippuvuussuhteiden vuoksi ainoastaan yhtenäisesti kaikkien jäsenvaltioiden osalta.

70. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi ottanut valituksenalaisessa tuomiossa huomioon myös yhdenvertaisen kohtelun periaatteen soveltamisalan.

71. Yhdenvertaisen kohtelun yleinen periaate unionin oikeuden yleisenä periaatteena edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla ja että erilaisia tapauksia ei kohdella samalla tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella. [10]

72. Yhdenvertaisen kohtelun periaate ei siten edellytä, että yli kaksi kuukautta määräajan päättymisen jälkeen toimitettu ilmoitus on otettava huomioon samalla tavalla kuin muutamia päiviä myöhässä toimitettu ilmoitus. Kun otetaan huomioon, että komissiolla on aikaa päätöksen tekemiseen yhteensä noin kolme kuukautta, yhtäältä muutamia päiviä myöhässä toimitettu ilmoitus ja toisaalta yli kaksi kuukautta myöhässä toimitettu ilmoitus eivät muodosta toisiinsa rinnastettavia tapauksia.

3. Kolmas valitusperuste

73. Valittaja väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että valituksenalainen tuomio on ristiriitainen eikä voi tästä syystä olla pätevä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 59 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan hieman määräajan päättymisen jälkeen toimitettujen ilmoitusten huomioon ottaminen ei ole täysin poissuljettua, on ristiriidassa sen valituksenalaisen tuomion 25, 26 ja 43 kohdassa esittämien toteamusten kanssa, joiden mukaan asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetty määräaika on pakottava.

74. Kysymys ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perustelujen ristiriitaisuudesta tai puutteellisuudesta on oikeuskysymys, minkä vuoksi se voi sellaisena olla muutoksenhaun kohteena. [11]

75. Myöskään kolmas valitusperuste ei vakuuta, sillä valittajan näkemyksestä poiketen valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä oikeudellinen arviointi ei ole ristiriitainen. Siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin katsoo, ettei myöhässä toimitettujen ilmoitusten huomioon ottamista poikkeustapauksissa ole ”täysin suljettu pois”, vaikka se onkin katsonut riidanalaisen määräajan olevan luonteeltaan pakottava, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa samanaikaisesti, että tällainen poikkeus tulee kyseeseen ainoastaan määräajan vähäisen ylittymisen kohdalla eikä näin ollen sellaisen määräajan merkittävän ylittymisen kohdalla, jollainen on kyseessä nyt esillä olevassa asiassa.

76. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esittää valituksenalaisessa tuomiossa seikkaperäisesti, miksi juuri teleologiset näkökohdat puoltavat asetuksen N:o 1227/2000 16 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan pakottavaa luonnetta. Komissiolle on nimittäin jäätävä riittävästi aikaa määrärahojen lopullista jakoa

10 – Vrt. mm. asia C-313/04, Egenberger, tuomio 11.7.2006 (Kok., s. I-6331, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

11 – Ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-403/04 P ja C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries ja Nippon Steel v. komissio, tuomio 25.1.2007 (Kok., s. I-729, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

koskevalle päätökselle, joka on tehtävä ennen kuin varainhoitovuosi päättyy 15. lokakuuta.

77. Pitäessään mahdollisena sellaisten ilmoitusten huomioon ottamista, joiden kohdalla on kyse määräajan ainoastaan vähäisestä ylittymisestä, sikäli kuin tämä ei estä päätöksen oikea-aikaista tekemistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jatkaa johdonmukaisesti päättelyään. Siinä ei ole havaittavissa epäloogisuutta.

4. Yhteenveto

78. Koska yhtäkään valittajan esittämistä valitusperusteista ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

VI Oikeudenkäyntikulut

79. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen, luettuna yhdessä työjärjestyksen 118 artiklan kanssa, nojalla asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

80. Koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista ja valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

VII Ratkaisuehdotus

81. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Helleenien tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.